PROGRAMMA
Quo
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOHANNES CORFINIVS,
SS. Theol. D. Moralium Profeſſor,
& Paſtor D. Mar.
A deteſtabili
BACCHA-NALIORUM
aſotiâ & turpitudine
ſeriò avocat
Studioſam Juventutem.

ROSTOCHII,
Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.
ANNO M. DC. LIII.

CIrcumſpectè in hoc ærumnarum tugurio incedendum eſſe, graviter & ſedulò Spiritus inculcat, ne inſipientum more cæſpitemus: prolixa prohdolor eorum ſeries eſt, qui nomen & ſchema Chriſticolarum mentientes Cyclopicâ ſe contaminant barbarie. & aſotiâ Epicuræâ, dum ruptis modeſtiæ & ſobrietatis repagulis, repulſaq; ſerpentinâ prudentiâ heluationi ſe dedunt, & temetum ultra modum in ſeſe ingurgitant avariter plenis faucib⁹, immo iſtos quoque temporis articulos, quos ſigillatim ſacratæ impendere conveniebat devotioni, monſtroſis deſtinant geſticulationibus, atq; bibulis commeſſationibus. Vaferrimâ olim Bileami calliditate circumveniebantur Iſraëlitarum Majores, quos cum diris devovere haud valeret (obſtante videlicet rigoroſo Jehovæ interdicto) Pſeudopropheta pro aſtutiâ verſipelli conſulebat Moabitis, ut ad Deaſtri Baalpeor ſacra abominabilia, & meram ſpirantia obſcœnitatem humaniſſimè invitarentur Jacobi poſteri, prævidebat nimirum exactè, delinquentes Iſraëlitas hujusmodi apoſtaſiam & turpitudinem nunquam impunè laturos, ſed crimina tanta graviori excandeſcentiâ, & nemeſi cœleſti certiſſimè vindicatum iri: Non ſecus ſtygius ille antagoniſta & ſerpens verſipellis technis ſuis dolisq; conſarcinatis incautas abripit mentes, & glaucomis objectis faſcinat, ut profligatiſſimæ Lyæi inſaniæ ſe mancipent, ac deteſtandis ſe collutulent facinoribus in Quadrageſimalis temporis exordio, gnarus quippe eſt, Jehovam Vindicem fore certiſſimum pariter & rigoroſum adverſus debacchantes, & longè lateq; vagantes Crucis Chriſti Empæctas, ſacris Meditationibus Paſſionalibus iſto modo peſſulum obdentes,

52700 (9)
WELLCOME LIBRARY INSTITUTE

dentes, quo minus ad animum intromittantur. Demiramur haud immeritò Gentilium Sophos humanæq; Sapientiæ Magiſtros cætera ſagaciſſimos, honeſti præterea & verecundiæ Defenſores haud vulgares, tantam ſuis ſæculis toleraſſe morum turpitudinem, & vitiorum colluviem in Saturnalium feſtis ſcaturientem admiſiſſe. Memorabile profectò eſt, neq; ſcitu infrugiferum, quomodo peſtilens illa lues ad cunctas ſucceſſivè ſerpendo devenerit nationes, & apud univerſas propemodum gentes libidinis commune fuerit ſeminarium. Herodoto teſte Autor fuit *Melampus Amytheonis filius*, qui primus ad Græcos detulit ex Ægypto, ubi illa ſacra fieri cœpere, fœminæ enim ſtatuas cubitales è nervis compactas, per pagos præeunte tibiâ circumferebant, Bacchum canentes. Quadrat omnino Autoris nomen in peſtilentiſſimum noſtrum antagoniſtam, qui revera Melampus eſt infernalis, pede niger, (deperdidit etenim candidam Angelorum ſtolam, ſimulac principatu excidit) & ex ſuâ tenebricosâ Ægypto hunc abominabilem ritum in orbis theatrum introduxit, ac paulò deinceps virus latè diſſeminavit. In Parnaſſo dehinc monte Bacchanalia (Græcis Dionyſia dicta) alternis annis acta ſunt, magno cum hominum multo mero incalentium clamore, tum tympanorum crepitu. Haud ita multò poſt Græcus quidam homo ignobilis, iſtiusmodi Sacrorum Antiſtes in Hetruriam venit, docuitq; ritus; ex Hetruriâ ea mali labes mox Romam penetravit, ubi mirandum in modum morbi contagione Matronarum pudicitiam corrupit. Quomodo verò *Paculla* quædam, *Minia Campana* appellata Sacerdos facta, quaſi Deorum monitu priſcos ritus immutaverit, diesq; feſtos ſingulis menſibus celebrandos auxerit, apud alios abunde legere eſt; in ſuâ quoq; Mythologiâ alio atq; alio modo horum Sacrorum ori-

ginem deduxit *Natalis Comes*, ad quem ablegandi, qui talia ſcire avent, ſufficiat probroſæ hujus ignominiæ delineationem extremis adumbraſſe lineis, neq; enim ſigillatim omnia in ſcenam producere utile erit, præcipuè cum mentes Deo devinctæ ad iſta penitus exhorreſcant. Utinam verò intra ſola Ethnicorum pomæria ſe continuiſſet illa obſcœnitatis gangræna, neq; unquam ad caſtra populi Deo conſecrati deveniſſet, dolendum verò eſt, nec absq; planctu commemorandum unquam, peſtiferam hanc vitiorum lernam paulatim ſerpentem more cancrino, Chriſtianorum pariter infeciſſe oras, moresq; nimium quantum inquinaſſe: quantumvis enim penetrantiſſima obſtent Spiritus Oracula, & tot præterea fulgura comminationum omnes deterreant, his nihilominus susq; deq; habitis ad abominabilem proterviam proſiliunt iſti quoq; qui Chriſti ſectatorum cætui ſe annumerari volunt, hinc quodcunq; libet hoc tempore licere omnino arbitrantur, luxuriæ fræna laxant, & aſotiæ, morumq; ſcurrilitati & ſtultiloquio, quin immo ſi turpia deſignent flagitia, ea ſibi laudi ducunt. Veruntamen remotiſſimi illi ſunt à Paulinis Præceptis, quibus decenter ſanxit & ſancte injunxit, *ſcortatio, & omnis impuritas, & avaritia ne quidem nominator inter vos, ſicut decet ſanctos, & obſcœnitas & ſtultiloquium, & ſcurrilitas, quæ non conveniunt*, maximâ itaq; ſeveritate omnia ſtultiloquia, ſcurrilitatē, impuritatemq; oportebat deteſtari. Et unicus ille *Petri* Aphoriſmus percellere debebat (poterat ſanè) univerſa horū pectora: *Cum eum cognominetis Patrem, qui citra perſonarum reſpectum judicat ex cujuscunq; opere, cum tremore verſamini commorationis veſtræ tempore.* Sed Epicuræa ſecuritas Bacchanalium tempore horum recordationem haud admittit, aures illa obſtruit, & oculos, & animos, ne turpitudini citò nuncium remittant, quos ipſa arctê

con-

conſtrinxit: Præſertim verò ebrioſus furor mentes excæcat, & ſitis ardorq; meri ad mera vocat & pellicit pocula, quibus non mædioxumi duntaxat decertant, ſed ſilicernia quoq; & capulares tremuliq; ſenes, puſiones etiam, & trimuli quadrimuliq; paulatim aſſuefiunt. Hinc ebriorum & vino madidorum plena ſunt iſto tempore hoſpitia publica, œnopolia, ipſa quoq; ſæpe numerò domicilia privata. Criminis hujus ſordidi turpitudinem gentiles proſpexêre, & propterea angve pejus deteſtati ſunt Ethnicorum Saniores. *Plato ebrios dicebat bis pueros eſſe; Pythagoras Ebrietatem inſaniæ meditationem appellavit; Iſocrates mentem vino obrutam* congruè comparavit *currui rectore ſpoliato, velut enim currus aurigâ excuſſo ordine nullo rapitur, ita & animus ratione orbatus in plures incidit errores.* Incommoda equidem quæ ex ingluvie & crapulâ derivantur innumera mentem & ventrem à compotationis ſtudio abſtrahere debebant, eò quod ventris tormina excitentur, ſopor adimatur, verbera accerſantur & vulnera, quodq; morborum agmen irruat, dum nervorum debilitationem, oculorum lippitudinem, palpitationem cordis, orisq; gravedinem attrahunt commeſſationes, (ut taceam ſexcenta alia ejusdem furfuris mala) Veruntamen gigantes guloſi iſta ſingula floccifacere, & inſtar porcorum ad volutabra relabi aſſolent. Centaurorum & Lapitharum convivia unicè adamantes, præſertim ſi Magnates viderint præeuntes, & certamina potatoria inchoantes, quo quidem crimine res ſuas præclariſſimè geſtas Magnum illum Alexandrum contaminaſſe accepimus, qui munera decernebat aſotiæ promachis, & talenta iis offerebat, qui alios bibendo viciſſent, quapropter viri extremæ gulæ complures aſſurrexêre, qui ſeſe non ut viverent, ſed ut biberent, cum amphorâ illa pendente *Bonoſo* cenſuerunt. Cæterùm utut quovis tempore

 &loco

& loco hanc ingluviem & temulentiam ſeriò fugiendam eſſe honeſtas imperet, Spiritusq; urgeat monitis quam plurimis, iſto nihilominus tempore illam quam maximè averſari oportet, quo ſacratam Cruciatuum Servatoris recordationem recolit Eccleſia, & tormenta doloresq; exquiſitiſſimos expendit Unici Mediatoris Chriſti Jeſu: Principiis obſtandum eſſe in quovis morbo & contagione, cautè præcipiunt Archiatri, idem tempore hoc Quadrageſimali inculcant meritò animarum Medici, ut in exordio Meditationum Paſſionalium, ubi contagio peſtifero animas inficere ſatagit dæmon, unusquisq; principiis noxam attrahentibus obſtet, niſi enim maturè quis auſis ſathanæ furibundis obicem poſuerit, erumpet facile virus peſtilens, atq; in ipſis primordiis animas peſſundabit, quo minus ſacrá devotione rite reficiantur. Equidem ſua ſponte hæc præſtabunt, qui Chriſto ſuam ſeriò locarunt operam, cui etenim pietatis mica ſupereſt, & gliſcens infucatæ devotionis flamma, nunquam tantâ ſe conſpurcabit maculâ, ut denuò præfractâ malitiâ, obſcœnâ ſcurrilitate, & abominabili ingluvie ſacratum Salvatoris cruorem pedibus conculcet, & turpitudine flagitiosâ illud transigat tempus, quod acerborum tormentorum JESU indagini conſecrandum erat: Quid enim execrabilius erit, quidvé odioſum magis Servatori noſtro, quam hoc tempore hominem ſanguine fuſo redemptum tripudiantem cernere, quo ejulaſſe Redemptorem conſtat? quid auditu gravius erit, quam inſultantem Sathanam, & de hominum dehacchantium obſcœnitate audire gloriantem, *Ehem, Tui iſti putativi Chriſtiani, reapſe mei ſunt, mihi operam locant, tui quondam fuere per gratiam, nunc mei facti ſunt per apoſtaſiam, tua refricant vulnera, & vibices, & iſta flagitia patrant, quibus tuum meritum & lytrum quam maximè collutulant.* Quâ verò aure quo animo

has

has gloriabundi & tripudiantis dæmonis voces audire, JESUM noſtrum exiſtimatis? pungunt iſta dicta, & aculeos novos cordi parant. Abſtergent proinde hanc maculam, ſedulòq; vitabunt inſaniam ejusmodi barbariem, qui infucate ſe Deo conſecrarunt. Lachrymas Chriſtus noſter emiſis largas, quibus effrænem humanæ gentis impietatem deploravit, & ſcelera imposterum deſignanda, prævidebat etenim complures magis tabernam quam Eccleſiam amaturos, & nullam religionem quaſi optimam religionem magni æſtimaturos, eosq; vota facturos ventri & cellario ſuo, horum ergo deploravit inſatiabilem crapulam, quod inſtar ſpongiæ non expleantur & ſatientur, ſed quo plus potaverint, plus ſubinde ſitiant merũ. Has v. ubi ſtillantes cernũt Liberatoris lachrymas, ecquid riſu ſe recreabunt liberati? Expaveſcentem Servatorem, animo pariter & corpore perhorreſcentem, & attonito perculſum ſtupore Chriſtiani intuentur, illinè tempore iſto lætabuntur & tripudiabunt, quo ad extremas anguſtias redactum eſſe Vindicem ſuum advertunt ſervati? Querulantem audimus, ejulantemq; quod ad necem usq; triſtiſſima eſſet anima, mærore namq; obſeſſa erat nimio, & circumquaq; circumvallata, ut nullus pateret exitus, premebatur videlicet mæſtitudine tanta, ut major æſtimari haud poſſet, illaq; omninò ſufficeret ad ejiciendum animam ex corpore, vitæq; terminum extremum accelerandum: Ergonè Chriſtiani lautis deliciis, lætisq; recreationibus genium paſcent, & harmonici cantus dulcedine mulcebunt aures, cùm mæſtiſſimi Imperatoris ejulatus & querelæ aures animosq; feriant? Diſcurrentem quoq; & huc illuc ſeſe volutantem, atq; doloris diminutionem anxiè quærentem contemplamur, poſtea deniq; non in genua duntaxat procidentem ſed ipſam quoq; faciem humi proſtratam advertimus;

nun-

nunquid verò genti Domino huic addictæ conveniet, ſaltando choreasq; ducendo hinc inde vagari, & humi jacentem Duc[illegible] contemptim habere, immò proſtrato inſultare Regi, quem inſtar vermiculi pulviſculos lambentem deprehendit? Num deniq; poplite flexo evacuabit ſchyphos & crateras, cum Jeſum contrà poculi amaritudine repletiſſimi tranſitum unice & anxiè deſiderantem, quemq; Parentis apparaverat manus, non pro ſalute atq; ſanitate putativâ, ſed pro æternâ ſalute recuperandâ evacuandũ calicem deprecantem audiat? Plurima in rem hanc, & illa quidem maximè animum convincentia & conſtringentia coacervare perfacile fuerit, ſed talia velo ſilentii involventes unicum Meſſiæ, noſtri Crucifixi ſectatoribus ſiſtere allubeſcit, guttulam videlicet ſanguinei ſudoris, (tanta enim Chriſti fuit ἀγωνία, dum in hoſtium congreſſu luctatus eſt, ut ſudorem exprimeret, neq; aqueum tamen, ſed ſangvineum) hoc ſtillante cruore ſancti, niſi quis frangatur, neq; ab abominabili debacchantium protervià & obſcœnitate revocetur, nihil omnino admittet, quo ſaxeum flectatur pectus. Cui verò amor Jeſu cordi erit in Studioſorũ Cætu (quem pluribus adhuc cordi eſſe penitus confidimus, & unicè optamus) nequaquam ullo ſcurrilitatis vel crapulæ vitio animam deturpabit, ſed Chriſto cruci affixo ſuas dedicabit operas, ut illi placeat ſoli, à quo ſolo ſalutis theſaurum obtinuit. P. P. ſub Sigillo Univerſiatis Dominica Quinquageſimæ Anno 1653.